

3D ZAĻENIEKOS

DIEVS. DABA. DARBS

Zaļenieku 3x3 saieta avīze

25-07-18

3D.4

DABAS SPĒKA PATIESUMS

Spēks, ko varam sajust un sagaidīt no dabas, ir tas, kas mūs stiprina visjauīgāk. Un jo vairāk pacināties ar šo spēku, jo lielāku jaudu gūstam. Mana tuva draudzene šoziem sāka lēkt āliņģi katru dienu! Neprāts – sākumā nodomāju –, bet tagad redzu, ka kaut arī nav ziema, viņa ir saņēmusi spēku ne tikai vasarai, bet arī jauniem izaicinājumiem, bet pats galvenais, guvusi jaunu mirdzošo starojumu visā ķermenī – ādā, matos, gaitā, valodā... Noteikti izlasi Līgas Reiteres atmiņas *Gluži kā no Anneles Stāstiem* 4.lpp!

Daba nav atraujama no Latvijas, no latviskuma sajūtas – mēs esam tādi, kāda ir vide ap mums vai kāda tā bijusi gadsimtiem ilgi pirms mums. Informācija, kas iesēdināta katrā dižkoka stumbrā, katrā lielākā akmenī vai jūras izrobotā krastā. Jā, kāds varbūt teiks, ka agrāk bija labāk – bija mazāk pilsētu, tehnika un cilvēks nebija ielauzies un izlauzies cauri dabai un dabiskajam. Un tomēr tieši mūsu zeme – gan tiem, kuri te dzīvo, gan tiem, kuriem šurp ir iemesls

atgriezties radniecīgu saišu dēļ, ir tik bagāta ar dabas pērlēm!

Varbūt kādam izklausīsies ļoti neparasti, bet ĪSTA dabas pērle, manuprāt, ir motorzāģa neskarts krūmājs vai arī pļava, kas nav redzējusi zāles pļaušanas aparātu. Starp citu, šādas oāzes arī ir tās enerģētiski stiprās vietas – tajās nav jādzīvo un jābaidās no ērcēm, bet gan jāaizdodas turp šad tad... pēc spēka, pēc iedvesmas, pēc sildoša apskāviņa un laimes brīža, kad aizraujas elpa.

Man šāda sajūta bija pirms diviem gadiem 3x3 saieta ekskursijā kopā ar levu Ančevsku, kura, protams, zināja, kurp mūs ved un ko mums tur parādīs. Vēl lielāka jauda ir lietām, kuras notiek vai ko atklājam nejauši – kā zibens spērienu! Mūsdienās viss Facebook ir pilns ar varavīksnes skatiem vai sārto toņu saulrietiem, ko piefiksējuši mūsu draugi un draugu draugi, bet, manuprāt, to pārdzīvojumu brīdī, kad

pats esi dabas atklājējs un saņem no tā baudu, nevar tā īsti padot tālāk...

Var iet dziļi mežā pēc sēnēm, var airēt dziļi ezerā, lai atrastu labākās copes vietas, bet var ielūkoties dziļāk pie mājas augošā ozolā.

Un nav jābrauc aiz trejdeviņām jūrām un trejdeviņiem zemēm. Vasarā daba ir tepat aiz loga! Visur! Protams, kā saieta atklāšanas dienā teica Inese Krūmiņa – mums vasarā ir vairāk jaudas. Un tas ir tik dabiski! Daba ir tepat, un šovasar Saule silda, kā traka. Bet ieslīgt saules mierā un rutīnā nevajag, gaidīsim negaisu un zibens spērienu!

Ļausimies dabas trakumam! ■

Tīna

DIENAS TĒMA: DABA

RĪT

CETURDIEN, 26. JŪLIJĀ

07.00 - 8.30 Celšanās, ķermeņa un gara atmodināšana, vingrošana ar dainām kokles pavadībā

9.00 - 9.30 Brokastis

9.40 - 10.00 Dienas tēma un TV (kultūras namā)

10.15 - 12.45 Rīta ievirzes

13.00 - 14.00 Pusdienas

14.00 - 16.30 Pēcpusdienas ievirzes

16.30 - 17.00 Brīvbrīdis

17.00 - 18.45 Pievakares ievirzes, apvārsnī Romas Katolu baznīcas priesteris un Afganistānas kara veterāns Andrejs Mediņš "Dzīve ar misiju"

19.00 - 20.00 Vakariņas

20.00 - 21.45 Brīvais mikrofons (pieteikšanās līdz plkst. 14 pie infocentra, notiks danču teltī)

21.45 - 22.00 Vakara dziesma, vakara pasacīna mazajiem (pie danču telts)

22.00 - 23.00 Brīvā mikroфона turpinājums...

23.00 - ... Vakara viesi Aina un Gvido Tobi - senā mītiskā dzīves ziņa un sadziedāšanās (pie ugunsкура), nīkšana, danco tie, kam pāri 14 un bērni ar vecākiem

APSVEICAM!

Daudz laimes vārda dienā!
TOMS JĒKABS KAGAINIS
JURIS JĒKABS TOMAŠŪNS
JĒKABS BĒRZIŅŠ

NEPALAID GARĀM

• Šovakar pēc ekskursijām **pulksten 20** **Senās pils atmošanās vakars**, bet nakts viesis – **Zanda Zariņa** – **pulksten 22** stāstīs par modes vēsturi u.c.

• **Seģeņu izstāde** "Latvijas daba tekstilijās" kultūras namā. Ērti aplūkot, kad dodies uz ik rīta 3x3TV!

PIESAKIES!

• Aicināti pieteikties visi tie, kuri gatavi savas dziedošās un muzicējošās prasmes parādīt no skatuves **BRĪVĀJĀ MIKROFONĀ** jeb *Kā māku, tā mānu* līdz rītdienas **pulksten 14!**

• Sportistiem, kas grib piedalīties spraigā un atspirdzinošā nakts spēlē, jāpiesakās **NAKTS BASKETBOLAM** līdz rītdienas **pulksten 20!**

DABAS STUNDA
SPRĪDĪŠU SKOLĀ

"Paskaties! Man ir tāda kā lidmašīna!" bērza sēkliņu ievirzes vadītājam Rolandam Auziņam rādīdama, sauc piecgadniece Laura Madara Feldhūne no Luksemburgas un Rolands smaidot apsola, ka vēlāk no čiekuriem ārā ķeksēsot un apskatīšot arī priežu un egļu sēkliņus.

Izpētījuši muižas parka kokus un uzzinājuši kādi koki aug Latvijā, Sprīdīšu skolas 6 līdz 7 gadu jaunie audzēkņi nākamajā dienā ķērās pie "Dzīvnieku tvistera." Vadītājas Baibas Auziņas mudināti, spēli bērni sāka ar Latvijā dzīvojošo dzīvnieku nosaukšanu. Cits caur citu bērni aizgūtnēm sauc visvisādus sev zināmos četrkājus. "Vai Latvijā dzīvo bruņurupuči?" vaicā Baiba "Jā!" mudīgi atsaucas ģiprs puišķāns. "Kur?" Baiba ir pārsteigta "Ādažu Brīvajā Valdorfa skolā!" paskaidro Atis Eglājs (7) no Zaļeniekiem. Spēles gaitā

noskaidro, ka meža kaķis nav tas pats, kas lūsis, ka jenotsuns un jenots arī nav viens un tas pats, un ka ērcu encefalīts Latvijā ienācis kopā ar no Amerikas atvestajiem jenotsuņiem. Gaļēdāji, zālēdāji, plēsēji graužēji... par visiem tiek stāstīts un minēts – ko ēd, kur dzīvo, kā ziemā izskatās.

"Es atradu ērci!" sabijusies spiedz kāds mazs meitēns "Uī! Viņa palēcās!" mazie sprūk uz visām pusēm. "Tad tā ir blusa, nevis ērce," šķelmīgi smaidot mierina Baiba. Ovācijas izpelnās arī uz spēles laukuma uzrāpojuši Zaļenieku pils parka valdniece – cienījama vecuma sarkanblakts (jeb pašarnieks, kā to tautā dēvējot). Bērni uzzina, ka jaunajām blaktīm nemaz punktiņu nav, tikai melna apkaklīte! Punktiņi parādās, kukainim pieaugot. Vēl šonedēļ Sprīdīši bridīs upē pētīt, kas dzīvo ūdenī un izzinās dažādu Latvijas putnu dzīves noslēpumus. ■

Inga K.

Sprīdīši paši būvē dzīvu koku un mācās par to, kā saknes sūc ūdeni, lapas ražo barības vielas, kā sulas cirkulē un smecernieki sargā mizu.

Dzīvnieku tvisteris

JELGAVAS ZUPA VILKOS

Andra Tomašūna vadītajā ievirzē "Braucam pie saimniekiem" vakar ceļš veda uz Vilkiem - Puriņu ģimenes saimniecību.

Viņi audzē stādus un labprāt ciemiņiem izrāda savu dendroloģisko parku. Savs stāstiņš ir par katru kociņu un krūmiņu – te dzīvo snuklāzdas, sudraba eleagni, mandeļu krūmiņi, kizils un vēl simtiem citu augu. Ciemošanās noslēgumā Puriņu ģimene,

mūs, 3x3 viesus, cienāja ar piena-ābolu vasaras zupu (saukta arī par Jelgavas zupu). Kā teica Inese Roze, zupai ir tikai viens trūkums – tā ir PĀRĀK garšīga!

Lūk, Jelgavas zupas recepte: uzvāra pienu (ja iespējams, zilās govju pienu), piegriež skābu ābolu šķēles. Skābums pienu "sadala" sastāvdaļās – sūkalās un biezpiena gabaliņos. Pievieno cukuru un nedaudz kanēli. Visu uzvāra. Veseli ēduši! ■

Gundega

LAIKTELPAS ŠAMBUNGU DARBNĪCA

"Bungas nesit un nedauza, tās spēlē vai bungo," atkārto laiktelpas Šambungu darbnīcas vadītāji Arnita Daņilova un Lauris Daņilovs. Tās jāiznes saulītē sasildīties, jāapmīļo, jāsaļūst.

Izgatavotajās bungās ir ielikts liels darbs, tām katrai ir savs vārds, savs stāsts. Tās visas ir tapušas Arnitas un Laura vigvamā pie ugunskura, ādas mērcētas upē vai ezerā.

Bungas ir viens no senākajiem instrumentiem, ja ne pats senākais. Tas ir spēka instruments, kas caur laikiem nes līdzīgu senču pieredzi un aizvada mūs caur tagadni – nākotnē. Bungas nevar spēlēt nepareizi – pat nejaušs uzsitiens ar vāļīti pa bungu korpusu ir enerģija, tas izkrāso piedzīvojumu, un tā var būt zīme – tā brīža šamaņa

domas attiecībā par kādu problēmu vai vainu. Tātad bungas ir īstās. Divas lietas gan Lauris iesaka ievērot – rotaļīgums un pārlicība – tas palīdzēs atrast sarunu ar bungām.

Mēs dzīvojam vienas dienas ritmu – knapi izgulēties, lai aizietu uz darbu, knapi pārvilkāties mājās, lai izgulētos. Ir jāsaskaņo – Dievs, Daba, Darbs... un laiks. Arnita un Lauris to ir paveikuši, atstājuši nokārtotas pilsētas laicīgās lietas aiz muguras. Šķiet, ka četrarpus eiro telefona rēķins ir vienīgais, kas viņus saista ar pilsētu un mums tik pierasto ikdienas dzīvi. Viņi iet ceļu, kas ved prom no aklas tradīcijas, viņi iet mācīšanās ceļu un izpratnes ceļu. Tāda iespēja ir arī tev, bet vai tu esi gatavs? ■

Uldis M.

ĪSTU VĪRU BŪŠANA - VILKU MĀCĪBA

"Kad mēs aizgājām mežā, mums šausmīgi koda odi veselās 20 minūtes, kamēr iekurinājām ugunskuru, jo mēs vispirms izcirtām kokus tādām palielām laukumam un notīrījām visas lapas, un izrakām bedri, kur uguni iekurt. Pēc tam mums vairs nekoda odi. Tad mēs sākām taisīt māju. Tur bija divi lieli koki, tad tur bija stabs pa virsu – pamats, un vēl viens koks. Tad mēs sākām taisīt lokus. Rītdien mēs pabeigsim māju un lokus. Un tad, kad būs māja gatava, mēs varēsim tur gulēt, gulēt mežā un tad tur divas stundiņas viens būs pie ugunskura un tad viņš pats ies gulēt, un tad otrs – divas stundiņas," par pirmo dienu savā mīļākajā ievirzē stāsta Hugo Silva (8) no Ikšķiles un piebilst, ka ļoti gribētu atkal mācīties vilku dziesmas! ■

Inga K.

VIDEOKLIS

KO TEV NOZĪMĒ 3X3?

Dainis Michelis

(Austrija): "Bērībā biju klāt 3x3 kustības sākumā Amerikā, Latvijā šī man

ir ceturtnā nometne. 30 gadu vecumā izskatījies, ka 25 vasaras esmu bijis Garezerā, tāpēc kā cilvēks esmu attīstījies 3x3. Nedēļas laikā sajūtu te tādu gaisotni kā Garezera vasaras vidusskolā – ģimenes sajūtu un sadarbību un pieejamību – "zvaigzne", kas sēž blakus pie ēdamgalda, nav "zvaigzne", bet gan latvietis un ar latviešiem var runāties var teikt TU. Man 3x3 Latvijā nozīmē arī bijušās trimdas leģitīmāciju latviešu tautā un kultūrā, jo 90-os gados un arī vēlāk bijušais trimdinieks ne vienmēr skaitījās kā "īsts" latvietis. 3x3 kustība rāda, kā trimdā uzturētās latviskās vērtības, turpina dzīvot, paplašinās. Un te sabrauc tādi cilvēki, kas trimdā arī varbūt būtu bijuši tie, kas veidoja latviešu skolas, savām rokām cēla latviešu namus un neatkarīgi no profesijas darīja to kopējam labumam. 3x3 šobrīd, kad tas notiek gan Latvijā, gan ārpus tās, ir veids, kā nodrošināt mūsu tautas nākotni. 3x3 svarīgā loma ir tā, ka šeit cilvēki ļoti labi zina, ka ar neatkarības atgūšanu šīs valsts aizsargāšana nebeidzās – nacionālā identitāte, piederības sajūta ļoti īsā laikā varētu izzust, ja mēs to nekopsim – neierādīsim bērniem, mazbērniem."

Ingrida

Erdmanis (ASV): "Esmu uzaugusi, piedaloties Garezera 3x3 nometnēs. Tagad esmu arī bijusi vairākās 3x3 nometnēs Latvijā (te tie saucas saieti). Sākumā iedomājos, ka jēga varbūt ir savādāka, bet patiesībā tā nav. 3x3 ir iespēja būt kopā un pavadīt laiku ar savējiem – savu ģimeni, savu tautu. Tā ir iespēja mums – latviešiem – iepazīties, mācīties, pārrunāt to, kas mums ir svarīgs, un arī kārtīgi izklaidēties (latviešu garā!). Es noteikti daudz labprātāk pavadu atvaļinājumu 3x3 nometnē, nevis gulot kādā pludmalē!" ■

3x3 ĢIMENES

DARBĪGIE PILSĒTNIEKI NO MĀRUPES

Var droši teikt, ka bez Staltu dzimtas pārstāvjiem nevar iedomāties gandrīz nevienu 3x3 saietu. Šogad Julgī Staltes māsiņa Agnese uz Zāleniekiem pirmo reizi atvedusi savu vīru Renātu un bērnus - 6-gadnieci Monu un 4-gadnieku Magnusu.

Agneses pirmo saietu pieredze ir arī viņas spilgtākās bērnības atmiņas. Abrenes pils Francijā, ko ilgus gadus apsaimniekoja Agneses vecāki, tika organizēti 3x3 saietu. Viens otra uzrunāšana uz TU, kopīgās ēdienreizes, dziedāšana, daudzo ģimeņu būšana līdzās kā skudrupūznī - visi kaut kur skrien pa savām ievirzēm, notikumiem, bet tai pat laikā ir kopā - šis saietu ikdienas ainiņas atkal un atkal atsauc bērnību un tik ļoti gribas tās nodot arī saviem bērniem.

Agneses un Renāta ģimenes aizsākumi meklējami pirms 20 gadiem. 10 gadu vecumā Agnese ar ģimeni atgriezās Latvijā un turpināja skoloties. Turpat skolā, savā klasē satika arī nākamo vīru. Pāris izveidojās jau pamatskolā. Renāts bija sportisks puisis, kurš nodarbojās ar regbiju un bērnību pavadīja daudzās sporta nometnēs. Kad 1998. gadā no saietu Mazsalacā Agnese pārveda Renātam 3x3 saietu kreklu, vīrs godīgi atzīst, ka uz to brīdi nespēja novērtēt dāvanas nozīmi. Šogad, pirmo reizi kopā braucot uz saietu, Agneses un Renāta ceļš veda caur Mazsalacu, kur tika svinēti Jāņi. Renāts dalās savās izjūtās, ka tieši šobrīd senie notikumi un dāvana ieguva pavisam citu vērtību.

Ikdienā Renāts un Agnese abi kopā jau trešo gadu veido savu uzņēmumu un ieliek lielu darbu, lai attīstītu dizaina mēbeļu zīmolu "Kanttari". Brīvos brīžos visi kopā daudz dodas dabā - ar kājām vai riteņiem, uz jūru, mežiem vai jaunu dabas taku meklējamos. Maksimāli pietuvināti dabai ģimene cenšas dzīvot arī savā privātmājā Mārupē ("5 km attālumā no Vecrīgas" - ar humoru atzīmē

Renāts), kurā kā ģimenes mīļi tiek turētas 5 pīles, kuras ļoti veiksmīgi māca bērniem atbildību un rūpes - un bonusā vēl dēj olas. Agnese atzīst, ka tikai ar savu piemēru cer arī bērnus ieaudzināt mīlestību uz DIEVU. DABU. DARBU:

"Mēs paši daudz strādājam, paši tiecamies pēc dabas un daudz esam dabā, un paši jūtam Dieva klātbūtni it visā". ■

Inga L.

GLUŽI KĀ NO ANNELES STĀSTIEM...

Atmiņās dalās LĪGA REITERE:

Stāstu jau var izpušķot, sevišķi to, ko pats nav redzējis, var izstāstīt tā, kā pats gribētu dzirdēt, tādēļ es īsti nezinu, kā tas bija. Šo stāstu man stāstīja tēvs. Tas notika jūlijā, kad darbs dzen darbu, kad ir karstākais siena laiks un nav vaļas vāļāties, kad visi liels vai mazs ir ārā pie siena. Nāk virsū negaiss, jau novilcies smags, ducina pērkonš. Tādā brīdī katrs ķer ko var: tēvs dakšo un met kaudzi pēc kaudzes, grūta māte piegrābj pēdas, veciem jāpūpējas, lai lopi zem jumta, lai elektrība izrauta, lai bērni un paši drošībā... un mirklī, kad pārplīst debesis līdz pat zemei, visi sastingst, vien domas skrien

aizvien ātrāk un ātrāk ap sevi, ap māju, ap sētu un acis sāk meklēt, kur trāpīts, kas ķerts... Ir iesperts kaut kur tepat. Vai nedeg kāda ēka, vai zibens nav iespēris kādā dižkokā pie mājas... Kur māte? Vai to kāds redzējis pārnākam no lauka? Tēvs izskrēja meklēt. Melni izdedzis zemes pleķis. Zibens bija iespēris līdzienā zemē - tai noplautā, nogrābtā plavā. Triecienu vilnis nogāzīs māti nemanīgā gar zemi. Ilgu laiku tā nav varējusi ne kustēt ne runāt, vien nesakarīgi šļupstēt. Bet laukos jau nav vaļas ilgi vāļāties un tieši tas, ka darbs dzen darbu, visu ātri noliek pie vietas. Tāds ir jūlijs - karstākais laiks, kad darbs dzen darbu, bet novembrī piedzimu es - zibens

ķerta un nenosperta. Iekšā dzirksteļo tāda enerģija, ka man vajag piedalīties un visu laiku to jaudu laist aprītē, citādi tas plēš mani pušu. Zibenīgā domāšana, zibenīgais skats, skalā valoda un mācība kā pērkon-dārdi, jutīgās plaukstas un nepagurstošais ritms. Grūti apstāties. Varbūt tieši tāpēc mans mīļākais instruments ir pērkonā bungas, kas ducina no tāluma, trīcina no tuvuma un aicina izlēst no iekšas uz āru. Bungošana rada kārtīgu negaisu ar skaņu viesuli līdz pat zibens plīsienam... un tad ar pirkstiem pār bungām nolīst lietūs, ar plaukstu pārlaižot, pāršalc vējš un ir prom, negaiss ir pāri, un es esmu mājās. Ar Dieva dotu Dabu pie Darba. ■

3D foto

Vai improvizēt ir viegli?

Kokļu ievirzē par miegu jāaizmirst...

Mierīgi, mierīgi, mierīgi un lēni!

Tūlīt būs Kiki!!!

Kādam pazudis ritentiņš...

Kā sasiešu! Kā nopēršu!

Ar vilēšanu joki mazi.

Re, kur daba!

Cik ļoti ir jādejo danči, lai grīdā būtu šitāds caurums?

PILNĪGI BEZ D*

*Šajā lapā nemeklē ne Dievu, ne Dabu, ne Darbu.

Labas dienas, labi ļaudis!

Klūstot apkārt pa 3x3 Zaļeniekiem, var uziet vienu otru interesantu vietu un lietu. Man viens tāds interesants eksponāts gleznu izstādē pamatskolas 2. stāvā bija milzīgais krokodils. Patiesībā tas laikam bija domāts pūķis, jo uz galvas bija kaut kas līdzīgs ragiem, bet viss pārējais bija krokodils kas krokodils! Latvijā šis lopiņš brīvā dabā nedzīvo, bet manā "otrajā dzimtenē" – Austrālijā – gan. Viens otrs no jums jau būs dzirdējis par slaveno latviešu izcelsmes krokodilu mednieku Arvidu Blumentālu, kurš kailām rokām esot nomedījis 40 tūkstošus krokodilu. Es domāju, ka šis skaistlis ir pārspīlēts. Nekur arī nav gadījies lasīt, kāda ir bijusi viņa medību metode.

Austrālijas ziemeļos dzīvo divas sugas krokodili jeb, kā te tos sauc, saldūdens un "sālsūdens (soltiji) kroki". Pēdējie ir lieli un ļoti bīstami. Arī saldūdens krokodili var būt liela auguma, un Blumentālam ir bijis jābūt ļoti izvēlīgam, kuru grābt ciet, pretējā gadījumā – ardievu, Blumentāl!

Es Arvidu satiku vienās no pirmajām Kultūras dienām. Hmm, nekas no tropu mednieka. Viņš bija žaketē un kaklsaitē. Runājām galvenokārt par indīgajām

čūskām, kas man interesēja visvairāk. Tikai vēlāk nācās lasīt avīzē par viņu interesantas lietas. Viņam ir bijusi trakuļa reputācija. Kad savā brīvajā laikā viņš ieradās atpakaļ pilsētē, kur viņam vienīgajam bijusi divstāvu māja (sienas gan bijušas tikai saslietas kopā), pilsētas tēvi sprieduši, vai nevajadzētu viņu šaut nost. Tas nu izklausās neticami.

Blumentāls ir dzimis 1925. gadā, bijis leģionārs. Par viņa piedzīvojumiem un pārdomām sarakstītas 3 grāmatas, uzņemtas 2 filmas (bijis prototips filmas varonim – Krokodils Dandijs *Crocodile Dundee*) un apmēram 20 kultūrfilmas. Savos vēlākos dzīves gados viņš atmet krokodiliem ar roku un rok dārgakmeņus *Paddy Creek* opālu laukos. Viņš apprec vācu baronesi, dzīvo apakšzemē, kā to dara daudzi opālracēji, kur viņam iekārtots dzīvoklis un muzejs. Pēdējais vienmēr bijis kupli apmeklēts. Viņa vaskā darinātā figūra atrodama Tiso kundzes Vaska figūru muzejā Londonā. Arī viņa dzimtajā pusē Dundagā ir uzstādīts pieminēklis. Latvijā viņš vairs neatgriezās. Miris 2006. gadā. Tas viss. ■

Siliņuldis

ZAGLIS

Lielā Zagļa uzvarētāji – **Elza Treimane** un saietā saimnieks **Edmunds Barkāns**. ■

Kā lielie mazo dančus dejoja...

Starp mazo danču deļotājiem manāms ne viens vien tāds, kuru mamma vai tētis sen vairs nedancina.

Elīza Treimane atzīst, ka arī viņai mazo danči ļoti patīk: "Ar bērniem daudz dzīvespriecīgāk deļot. Nogurums nav tik liels, jo vēl nav tik vēla nakts un var labi iesildīties lielo dančiem. Ne viens vien lielais brālis un māsa mazajos dančos iesilda un izloka kājas lielajiem "Gadu bija pauze, vajag atgūties, tad pa īstam šausim lielajos," tā Edgars Barkāns, "Bet ir forši!" piebilst Ance Laviņa. Ar ko mazie danči no lielajiem atšķiras? "Te var kādu netīšām pagrūst vai iesist, lielajos nav tik liels bardaks, ir mazāk cilvēku. Bet mazajos dančos bija tik liels bars, ka bij' rēcīgi" spriež Līga Prūse, Kristaps Čavars un Rūdolfs Bumbieris. Pauzītē starp deļām noķerti, pie pirmajām nākamās deļas taktīm jaunieši steidz atpakaļ uz deļu telti: "Mana mīļākā deļā!!! He!!! Es te sēdēt nepalikšu!" ■

Sadziedāšanās šašlika dūmos

Ap pulksten 23 muižas pagalmā: "Mammu ejam labāk gulēt! Te tikai sēž un ēdienu cep!" sadziedāšanās ievirzes ugunskuram garām mammu aiz rokas velkot, čīkst sešgadniece.

Čalotavas, nevis smēķētavas

Šajā saietā sapulcējušies tik maz pīpētāju, ka iekārtotas 4 vietas, kur smēķēt. Tā kā visi var saiet vienā, tad tās var droši pārdēvēt par čalotavām, kur visiem satikties, lai katrs smēķētājs savā stūrī neļūtas vientuļi.

Daudz jaunu draugu

Telefonsaruna ar saietā dalībnieces vīru:
– Vai man nav jāuztraucas, ka sieva tajā 3x3 sev kādu brūtganu no Toronto atradīs?
– Nē, par to vari būt mierīgs, jo ir noticis daudz kas trakāks – viņai tagad būs 450 jauni draugi!

Medības pēc ēdiena

Lai veģetārieši iepazītu ēdienkarti ir jāapstaigā visi galdiņi, jo uz viena ir svaigie salāti, uz otra ir zupa, uz trešā – kartupeļi un uz ceturtā – mērce. Labi paēdis ir tas, kurš aizkavējies, jo tad var pārraudzīt visu.

Rūdīts dancotājs **Gustavs Ozoliņš** (6 gadi) leņpi stāsta:

"Dancošu lielo deļas!" – Kā pēc ne mazo dančus? "Vienu brīdi deļoju, bet negribējās, jo kaut kā baigi pazīstami. Bet lielajos dančos es drusku atpūtīšos un atkal iešu deļot ar mammu. Man patīk ar mammu deļot. Ar meitenēm deļoju dažreiz ar lielām, dažreiz ar mazām. Gulēt iešu, bet domāju baigi vēl, arī pagājušo reiz vēl gāju." ■

Tīna Sidoroviča (redaktore), Gundega Kalendra (māksliniece), Inga Kalviņa, Inga Liepiņa, Uldis Mauriņš, Uldis Siliņš (pieredzējušais), Baiba Krūmiņa un Līga Andersone (fotogrāfes).

Noformējumā izmantots Indriķa Zeberīņa ilustrācijas fragmenti Annas Brigaderes "Dievs. Daba. Darbs" pirmizdevumam.

Raksti vai ziņo: tinasidorovica@gmail.com, WhatsApp un tālrunis 29267825.